

[Peter Ravn.]

Skal man imidlertid have de arbejdende til at deltage, må man selvfølgelig også give dem en reel mulighed derfor, og her er det i alt fald min opfattelse, at de ændringsforslag, der foreligger fra venstres og de konservatives repræsentanter i udvalget, ikke giver dem denne reelle chance. Hvis man blot et øjeblik tænker sig i disse menneskers sted, vil man kunne se, at den foreslåede fremgangsmåde ikke duer. Den ufaglærte, vi henvender os til, går altså derude på sin arbejdsplads, han har en lille løn. — det drejer sig jo om de lavest lønnede — han har hjem og familie og betydelige økonomiske forpligtelser, men med sparsommelighed får han det til at løbe rundt. Til denne mand siger man nu, at han egentlig burde lære noget mere, og jeg tror, han vil være positivt indstillet over for tanken, også fordi han måske inderst inde føler, at den moderne teknik ofte stiller ham over for opgaver, han ikke helt magter. Men så føjer man til: for at få denne uddannelse skal du deltage i et kursus, der måske ligger langt fra din hjemegn, rejsen dertil må du selv betale, og i de 3 uger, kursus varer, må du miste 40-50 pct. af din arbejdsindtægt. Så må hvert enkelt af disse mennesker selvfølgelig gøre sin stilling op. Jeg tror, jeg tør sige, at langt de fleste må nå til det resultat, at de ikke tør udsætte sig selv og deres familie for de vanskeligheder, dette vil føre med sig. De vil for at få en uddannelse, som — og det vil jeg erindre om — ikke udmøntes i højere løn, komme bagefter med betalingen af skat, husleje og andre forpligtelser. Deres konklusion må blive, at de må forholde sig afventende og så eventuelt udnytte en arbejdsløshedsperiode til denne uddannelse. Men resultatet bliver da, at det, vi her laver, bliver en arbejdsløshedsforanstaltning.

For at sikre deltagelse også af dem, der er i arbejde, må der ydes en betaling ud over arbejdsløshedsunderstøttelsen. Flertallet i udvalget er af den mening, at man bør

betale rejseudgifterne og en rimelig godtgørelse. Det er ikke vor tanke, at der skal ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, men der skal ydes et sådant tilskud — sådan er det formuleret i ændringsforslag nr. 12 — at kursusdeltagelsen ikke vil komme til at volde et væsentligt afbræk i deltagerens og hans families økonomi.

I den del af ændringsforslag nr. 11, som vedrører § 9, stk. 10, har mindretallet stillet et særligt forslag til fremskaffelse af de midler, der skal bruges til denne godtgørelse eller uddannelseshjælp. Heroverfor står ministerens forslag, som udvalgets flertal har tiltrådt, om, at pengene skal skaffes ved en særlig bevilling på de årlige finanslove. Mindretallets forslag går ud på, at der oprettes en særlig fond, uddannelsesfonden for ikke-faglærte. Fondens midler skal fremskaffes ved, at staten yder et tilskud på 60 pct. af udgifterne; arbejdsgiverne skal betale 20 pct. efter samme regler, som gælder for arbejdsløshedsforsikringen, og beløbet skal opkræves sammen med denne, og de sidste 20 pct. skal udredes af fagforeningerne i forhold til antallet af ufaglærte medlemmer. De 40 pct. til uddannelsesfonden skal altså betales af de to parter på arbejdsmarkedet ved siden af de beløb, de i øvrigt skal betale til etablering og drift af skoler og kursus.

Jeg er ikke klar over, hvad det betyder i penge for arbejdsgiverne eller for de faglærtes organisationer, men jeg kan i hvert fald se, at det for en organisation som Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund med dens 250 000 ikke-faglærte medlemmer vil blive en hård belastning. Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund ofrer allerede i dag betydelige beløb på uddannelsen af medlemmerne; hovedforbundet gør det, de lokale afdelinger landet over gør det samme, og jeg ved, at ledelsen er så interesseret i dette her, at den er parat til at ofre endnu mere. Men der er dog grænser for, hvor meget man kan læsse på vognen. Kontingentet til dette forbund, til arbejdsløsheds-kassen, til forbundet og til